

Zalaegerszeg, 1904. szeptember 6. – Budapest, 1996. április 30.

A Magyar Királyi Pázmány Péter Tudományegyetemen – az Eötvös Collegium tagjaként – bölcsészdoktori és magyar-német szakos tanári oklevelet szerzett 1928-ban; közben állami ösztöndíjjal a Collegium Hungaricum tagjaként a 1924-1926-ban a bécsi, majd 1928-1930-ban a berlini tudományegyetemen tanult. 1929-től a berlini tudományegyetem magyar nyelvi lektora és a Magyar Intézet könyvtárosa, 1936-tól az Eötvös Collegiumban a magyar irodalomtörténet szakvezető tanára 1950-ig és a Collegium igazgatója 1945-1948 között, egyúttal a Pázmány Péter Tudományegyetem, illetve az ELTE Nyelv- és Irodalomtudományi Kar magántanára 1951-ig. Az MTA főkönyvtárnoka 1948-tól 1950-ig volt, majd az OSZK Kézirattárának tudományos munkatársa, 1962-ig a Színháztörténeti Osztály osztályvezetője, 1971-ig vezette a Történelem Különgyűjtemények Főosztályát. A Nemzeti Parasztpárt tagjaként vallás- és közoktatásügyi miniszter 1945. november 15. és 1947. március 4. között volt. 1945-ben a magyar nemzeti klasszicizmus tárgykörben magántanári képesítést szerzett, az irodalomtudományok doktora 1967-ben lett. Az MTA tagja volt, de tagságát 1949-ben megszüntették, 1973-tól ismét levelező tag lett. Az irodalom legkülönbözőbb műfajában jelentőset alkotott. Feldolgozta Arany János életművét, alapvető jelentőségűek a Madách Imrére vonatkozó kutatásai. Verseivel a magyar irodalom klasszikus vonulatához kapcsolódik. Az MTA Helyesírási Bizottság elnöke. A Magyar Irodalomtörténeti Társaság elnöke 1982-1995 között. A PEN Klub és a bécsi Nemzetközi Lenau Társaság alelnöke. 1978-ban Állami Díjat, Széchenyi-díjat 1996-ban kapott.